

Antalfi is hívta vissza, kedvezőbb feltételeket ígért. Azóta nem mozdult hazulról. Egyszer-egyszer összezördült még a bérlővel, aztán haladt minden a maga medrében.

1939-ben utolsó nagy vállalkozásába kezdett. Sok eső esett abban az évben, sok víz gyűlt össze a Horgolatban. Kibérelte, hogy betelepítse hallal. Negyvenegyben már kiterjedt a halastó, 12 hold lehetett. Mindenféle halat hordott bele. Negyvenkettőben a harcsák már hétkilósak voltak, a kárászok között négykilós is akadt, a potykák, compók is megvoltak kétkilósak. Negyvenkettőben iszonyatos nagy tél volt, hiába lékelte a jeget mindennap, a halak mind ledöglöttek. Amikor eltakarították a döglött halakat, tán három vagonnal is volt. Csak öt-hat mázsa potyka maradt meg egy mélyebb helyen.

Megöregedett, a sok vízen hálás kikezdte az egészségét, látása is meggyöngült.

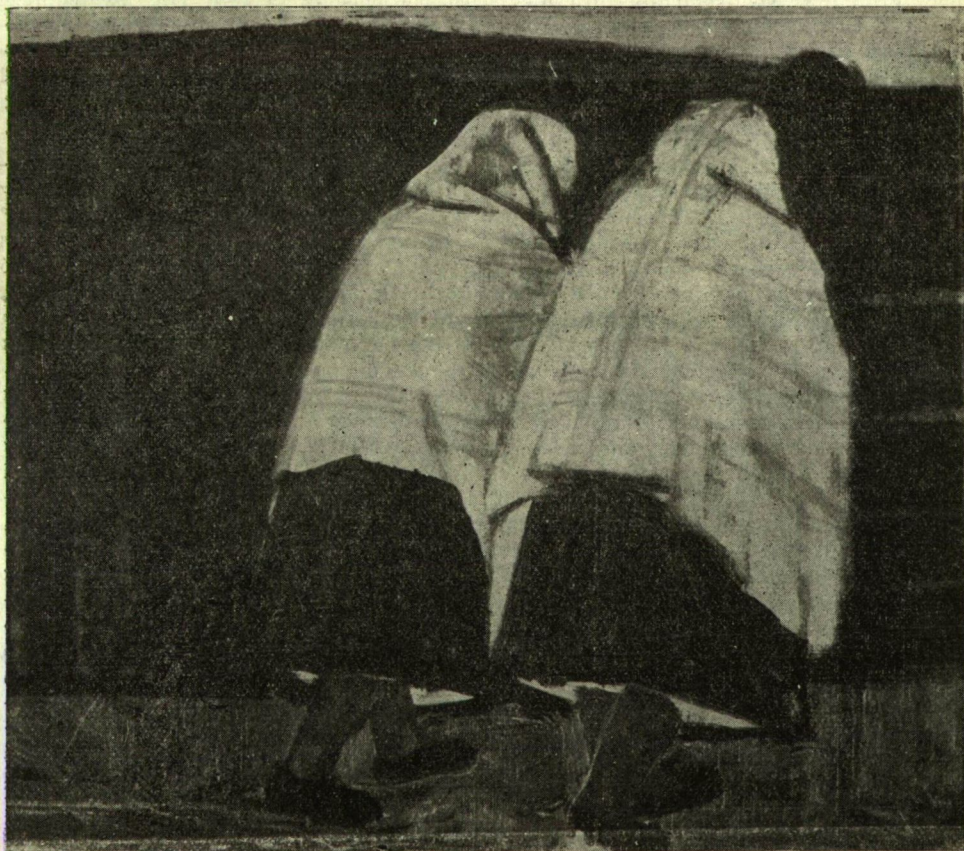
1955-ben még a szövetkezetben halászott.

Nyugdíjasként ismertem meg. Emlékeztetőül és tanulságképpen elkészítette a tiszai halászszerszámok modelljét. Levélben hívott: nézzem meg. Nehezen mozdulhatott kezében a penna: betűi szálkásak, darabosak, mondatai el-elakadtak.

A miniatűr szerszámokat a múzeum, munkás életének, évszázadok halászati praktikumát megidéző tapasztalatának adatait jegyzetfüzetem őrzi. Találkozásunk óta eltelt egy esztendő. Azóta nem hallottam felőle.

Íme egy élettörténet. Egymásra torlódó helynevek és évszámok. S nincs is benne semmi különleges. De az öreg halász úgy mondta el — lassan, akadozva, birkózva az elnehezült emlékezettel —, mint a rendkívüli emberi sorsokat szokás.

SZILÁGYI MIKLÓS

Szurcsik János: Esőben